

Frida Escobedo Taller de Arquitectura

Frida Escobedo

Frida Escobedo gjorde om muralmålaren David Alfaro Siqueiros ateljé till ett kulturcentrum i staden Cuernavaca söder om Mexico City.

Casa Negra, Mexico City.

Frida Escobedo är stjärnan i Mexico Citys yngre arkitektgarde. Hennes arbete kretsar kring att väcka nytt liv i bortglömda platser och fylla i luckorna i det väldiga stadslandskapet.

Text **Jonas Cullberg**

I **ACAPULCO**, 30 mil söder om Mexico City, ligger Boca Chica, ett modernistiskt hotell med utsikt över Stilla havet. På 1950-talet var staden en tummelplats för John Wayne och andra semestrande Hollywoodstjärnor. John F. Kennedy och Jackie Onassis firade sin smekmånad där och Boca Chicas neonskylt syns i öppningsscenen i Elvis Presley-komedin Fun in Acapulco från 1963. Men under de kommande decennierna tog festen slut. Acapulco hamnade på dekis, kriminaliteten sköt i höjden och Boca Chica förföll. 2008 fick den då 29-åriga arkitekten Frida Escobedo i uppdrag att väcka liv i hotellet och restaurera interiören.

– Det var en övning i att rädda en arkitektur som är väldigt typisk för ”modernism med mexikansk twist”, med muralmålningar och intressanta texturer, berättar Frida Escobedo. Liksom i mycket av den tidiga modernismen är hotellet byggt för att se modernt och massproducerat ut, men det mesta är i själva verket gjort för hand.

– Samtidigt som vi restaurerade hotellet försökte vi skapa en ny energi i området. Vi lånade mycket av estetiken från det omgivande kvarteret och dess tolkning av modernism, med väldigt starka färger, i stället för att gå tillbaka till den glamorösa, rena arkitekturen från 1950-talet.

Frida Escobedos arkitektur kretsar ofta just kring att ge nytt liv åt bortglömda platser, och hon rör sig från designhotell till social housing långt utanför storstädernas hippa kvarter. Just nu arbetar hon med två statliga projekt i den sistnämnda kategorin, på landsbygden i delstaten Guerrer och i staden Saltillo i nordöstra Mexiko. Samtidigt som det byggs alldeles för få hus för låginkomsttagare finns ett enormt problem med övergivna social housing-bostäder.

– Så vi arbetar med att hitta sätt att renovera dem, förtäta områdena, förbättra samhällsservicen och transporterna, säger Frida.

– Många av dem byggdes mycket långt från stadskärnorna, med för långa pendlingsavstånd. Det saknas skolor, parker, grönområden och kollektivtrafik. Folk valde att inte lägga sina pengar på att pendla fyra timmar om dagen, så de övergav dem. När en del av en stadsdel överges blir det snabbt farligt där, och fler människor flyttar.

Frida har aldrig haft någon annan chef än sig själv, hon 2003 startade startade firman Perro Rojo, ”röd hund”, tillsammans med sin dåvarande pojkvän. Första uppdraget blev Casa Negra, en svart lägenhetsbunker på pelarstöd, som de ritade åt en fotografvän på en höjd i Mexico Citys utkanter.

– Det låg i ett lantligt område, som nog inte är lantligt längre. Tanken var att det skulle vara som en kamera ut mot Mexico Citys stadslandskap, som man tyvärr oftast inte kan se på grund av smoggen, säger Frida.

– Jag började i liten skala som alla andra unga arkitekter. Man får i uppdrag att renovera någonting väldigt smått, som ett kök, och försöker övertyga uppdragsgivaren att riva hela huset och bygga ett nytt.

2006 startade hon sin egen firma, som nu har åtta anställda och håller till i en lugn del av den snabbt gentrifierade stadsdelen Juárez, där statstjänstemän i polyesterkostymer åter orimligt goda lunchburritos för tio kronor styck på gatan i kvarteret intill. Hon föddes och växte upp inte långt härifrån, i den eleganta grannstadsdelen Condesa, men är noga med att påpeka att det var

”innan den blev lyxig”.

– De senaste åren har många kvarter i staden blivit hårt exploaterade, med nya kontorsbyggnader och hus som inte nödvändigtvis har den bästa arkitekturen och som sedan står tomma. Det kan röra sig om fastighetsspekulation och staden kommer att fyllas med en massa skräparkitektur står tom och åldras illa. Det är så mycket som behöver göras i staden men resurserna går inte dit. Vi gör vårt bästa för att försöka fylla igen de luckorna.

Frida etablerade sig snabbt som en av Mexikos mest namnkunniga samtida arkitekter: Mångfaldigt prisbelönt, landets representant i arkitekturbiennealen i Venedig 2012 och med storskaliga uppdrag som ett kulturcenter i det hus som den mexikanska muralmålaren och aktivisten David Alfaro Siqueiros, en av landets mest kända konstnärer, bodde och arbetade i fram till sin död 1974. Frida gjorde om hans ateljé till ett offentligt galleri, inkapslat av en betongmur med triangelformade perforeringar som skapar ett ljusspel över byggnaden. Dessutom valde hon att flytta ut två stora muralmålningar som från början fanns på husets innergård, så att de ramar in entrén till kulturcentret.

– Alla mexikaner har någon relation till hans konst, som vände sig i hög grad till folket. Därför kändes det rätt att flytta ut muralerna så att de blir offentlig konst.

Frida beskriver den röda tråden i sitt arbete som en förkärlek för sten, trä och andra råmaterial, och att göra mycket med små resurser.

– Men bortsett från det tycker jag att vi hela tiden experimenterar och prövar oss fram. Vi ser arkitektur som någonting ofärdigt, som hela tiden utvecklas och aldrig riktigt avslutas. ■

Frida Escobedo

Octavio Paz-biblioteket i Guadalajara renoverades under ledning av Frida Escobedo 2014.

Kontor **Frida Escobedo Taller de Arquitectura**
Adress **Dresde, Colonia Juárez**
Namn **Frida Escobedo**
Utmärkelser i urval **Architectural League Emerging Voices Award 2017, Architectural Review Emerging Architecture Award 2016, Ibero-American Biennale of Architecture and Urbanism Prize 2014, vinnare av Young Architects Forum, Architectural League of New York 2009.**
Hemsida **fridaescobedo.net**
Instagram **[@fridaescobedo](https://www.instagram.com/fridaescobedo)**

När Frida Escobedo fick i uppdrag att göra om interiören till hudvårdsföretaget Aesops butik i Miami använde hon sig av reflekterande glasskivor. Dessa får rummet att ändra färg under dagen när solen ligger på – från rosaglödande på morgonen till blått på kvällen.

TAX - Taller de Arquitectura X

Alberto Kalach

Alberto Kalachs jätteprojekt La Ciudad Lacustre kretsar kring att återskapa en del av den gamla Texcoco-sjön, vars torrlagda botten Mexico City är byggd ovanpå, vilket han menar skulle få en lång rad positiva effekter på staden.

Casa Romany, Los Angeles, 2004.

Sjuvåningshuset Torre 41, som huserar TAX' kontor, ligger intill Bosque de Chapultepec, Mexico Citys motsvarighet till Central Park.

Lägenhetskomplexet Reforma 27 i Mexico City stod färdigt 2010.

Alberto Kalachs arbete påminner om Luis Barragáns devis “du bör designa trädgårdar som byggnader och byggnader som trädgårdar”.

I hans visionära projekt är grönskan lika viktig som cement, glas och stål.

Text **Jonas Cullberg**

NÄSTAN ALLA ARKITEKTER som jag träffar i Mexico City har samma favorit inom sin yrkesgrupp och bland de nyare byggnaderna i staden: Alberto Kalach och hans bibliotek Biblioteca Vasconcelos. Jag lyckas boka in en intervju med Kalach lagom till min sista dag i Mexico City på hans kontor TAX, Taller de Arquitectura X. Han håller till i det egendesignade Torre 41, ”torn 41” där ingången ligger längs med en smal trottoar på en hårt trafikerad motorväg. Men när man kliver in genom de höga träportarna till sjuvåningsbyggnaden öppnar sig en ny värld och ljudet från bilarna utanför tystnar tvärt som om något tryckt på mute-knappen på en fjärrkontroll. Lobbyn, bakom ljudisolerade väggar, är som en botanisk trädgård med tropiska växter och koppartonade diagonala metallpelare som ger rummet en känsla av en övervuxen gammal fabrik.

En av Kalachs beundrare i Mexico Citys arkitekturvärld hade sagt till mig att han kan vara lite knepig och inte så intresserad av att synas i media: ”Journalister bokar en intervju med honom och han är inte där”. Det visar sig Alberto Kalach inte vara nu heller, när jag kommer upp till TAX kontor. Ett oplanerat och oflyttbart besök av en uppdragsgivare sätter stopp för intervjun, men en ung arkitekt från firman ger mig en liten rundtur i byggnaden som blev färdig 2014. Vi tar hissen till husets takterrass, där ännu en trädgård breder ut sig med metalldetaljer i samma kopparfärgade ton som i resten av byggnaden. Utsikten är fantastisk, över den intilliggande jätteparken Bosque de Chapultepec, som en förlängning av takträdgården. I horisonten bakom det gröna havet av träd syns skyskraporna i affärskvarteren.

– Alberto brukar säga att han egentligen vill vara trädgårdsmästare, förklarar arkitekten.

Den återkommande länken mellan Kalachs skyskrapor, offentliga byggnader, villor i Kalifornien och torg är trädgårdar och grönskande

landskap som interagerar med byggnaderna.

– Grönska gör arkitekturen bättre, eller hur. Det är som ett naturligt täcke över det artificiella, säger Alberto Kalach när vi hörs på telefon efter att jag lämnat Mexico City.

– Att arbeta med trädgårdar är som att designa en byggnad, det handlar om att komponera utrymmen, sekvenser och kammare på ett visst sätt. Skillnaden är bara att du arbetar med växter och träd, topografi och vatten.

När vi talas vid har Alberto Kalach just kommit tillbaka från staden Jorutla strax söder om Mexico City. Han och en grupp andra arkitekter arbetar med att ta fram en ny detaljplan och nya byggnader i staden, där flera skolor, bostadshus och kyrkor totalförstördes i det första av de två stora jordskalven i september.

– Varje jordskalv lär ut nya läxor till arkitekter, ingenjörer och stadsplanerare. Vid jordbävningen 1985 lärde sig landets ingenjörer mycket och gjorde omfattande ändringar i byggreglerna. Så kommer det att bli den här gången också, vi får ny data som ger möjlighet till bättre byggnader.

57-årige Alberto Kalachs arbete rör sig från att designa de stolar som står på taket till Torre 41 till den kanske största och mest ambitiösa planen för Mexico City någonsin: *La Ciudad Lacustre*, ungefär ”sjösidestaden”. Projektet kretsar kring att återskapa en del av den gamla Texcoco-sjön, som Mexico City är byggd ovanpå och som gradvis torrlagts de senaste 500 åren sedan spanjorernas erövring av staden. Det gick ut på att begränsa den urbana tillväxten på en del av den ursprungliga sjöbotten, låta regn och grundvatten fylla på och återställa omkring 7000 hektar av sjön. Det hade bidragit till att avhjälpa ett av stadens största och växande problem: vattenbrist. Stadens enormt snabba tillväxt har utarmat grundvattenreserverna. Nu pumpas invånarnas tvätt- och dricksvatten upp från hundratals meter under marken

- vilket förstör marken och förvärrar problemet med lutande byggnader i staden – eller importeras utifrån vilket leder till dyrt vatten för invånarna. Till planen hörde också att förtäta staden, stoppa utglesningen och försöka rädda skogarna i dess utkanter.

– Det hade inneburit en minskning på mellan 20 och 30 procent av luftföreningarna, en ökning av mängden offentliga platser, mer luftfuktighet, klarare himmel...

Men Alberto Kalach börjar nu finna sig i att projektet inte kommer att bli verklighet. Intresset har inte varit tillräckligt från myndigheternas sida.

Mexico Citys makthavare var inte var redo för Alberto Kalachs djärva visioner om La Ciudad Lacustre, men under sin karriär har han gjort ett mycket starkt avtryck i staden. Det 38 000 kvadratmeter stora biblioteket Biblioteca Vasconcelos, som blev färdigt 2007, är en av dess mest spektakulära byggnader. Kalach placerade, förstås, en stor botanisk trädgård runt biblioteket på den karga markytan i stadsdelen Buenavista i norra Mexico City där det byggdes. Själva biblioteket, Latinamerikas största, är hisnande, med till synes ändlösa hängande bokhyllor högt uppe i luften och ett nätverk av gångar och balkonger.

– Som i alla tävlingar med 600 deltagare behöver man en lyckträff. Men byggnaden har sin logik och jag tycker att den betar sig bra. Folk gillar den. Det finns massor med defekter i bygget, men jag tycker att det presterar på ett tillfredsställande sätt.

Inspirationen kom bland annat från Gunnar Asplunds stadsbibliotek i Stockholm.

– Jag var ute efter samma mäktiga känsla av att se alla böcker tillsammans. Asplundbiblioteket är en cirkel inuti en fyrkant och det här är något helt annat, men kopplingen är att böckerna är det huvudsakliga elementet i byggnadens väsen. ■

Biblioteca Vasconcelos, Mexico City, 2006.

Kontor **TAX – Taller de Arquitectura X**
 Adress **Av Constituyentes,**
San Miguel Chapultepec
 Namn **Alberto Kalach**
 Utmärkelser i urval **Förstapriser i internationella**
design tävlingar för Petrosino Park i New York
1996, Colegio Alemán Alexander von Humboldt
i Mexico City 1996 och José Vasconcelos
Library i Mexico City 2004.
 Hemsida **www.kalach.com**

Kalach lät en botanisk trädgård rama in glas- och stålbyggnaden Biblioteca Vasconcelos.

Alberto Kalachs förslag till en ny flygplats var tänkt att ligga på en ö i den återskapade Texcoco-sjön, som en del av hans projekt La Ciudad Lacustre.

Muebles de Concreto - MDC

Marcela Olmos Pérez
och Santiago Jimenez Labora

Marcela Olmos och Santiago Jimenez Laboras firma MDC fokuserar på betong och allt man kan göra med det - från lampor till bänkar och spargrisar.

MDC utvecklar egna betong-formler för varje produkt.

Mexikos arkitekturhistoria vilar på en grund av betong. Den unga designfirman MDC, Muebles de Concreto, förvaltar arvet med sina möbler i många nyanser av grått.

Text **Jonas Cullberg**

MDC:S STUDIO i stadsdelen Colonia Doctores ligger i ett kvarter fullt av verkstäder och små butiker som säljer bildelar. Gatorna ligger ganska öde och längs med fasaderna hänger navkapslar till salu och glittrar i solen.

– De är stulna allihop, förklarar Santiago Jimenez Labora, när jag klivit ur taxin och in genom portarna till MDC:s studio.

– Det är många gånger här, lägger hans kollega Marcela Olmos till. Båda är arkitekter i 20-års-åldern med prydliga stilrena kläder i kontrast till det ogentrifierade kvarteret utanför dörren.

– Häromdagen attackerade de två av våra anställda och tog deras mobiltelefoner. Vi försöker att inte promenera runt i området, det är inget man vill göra.

På pluskontor med det aningen ruffiga kvarteret är att MDC har tillgång till en stor fabrikslokal för sin växande verksamhet, vilket numera är svårt att hitta i Mexico Citys centrala delar.

– Nu är tendensen bland unga arkitekter och designer att starta sin egen firma direkt, förklarar Marcela Olmos.

– Många har insett att det råder starka och stela hierarkier på de stora firmorna, på ett gammaldags och begränsande sätt. Det är ganska lätt att starta ett företag här, men svårare att hålla affärerna flytande.

De kallar sig Muebles de Concreto, ”möbler i betong”, men har vidgat verksamheten sedan de startade för fyra år sedan till allt från skulpturer, fasader, lampor och en av firmans signaturprodukter: mumintrollrunda minimalistiska betongspargrisar – MDC:s variant på en populär,

massproducerad mexikansk souvenir – i olika nyanser av grått. Allt kretsar kring den enkla materialblandningen av cement, vatten, sten och sand.

– Vi fokuserar på betong och allt man kan göra med betong, säger Marcela.

Teamet på tio personer består av arkitekter, designer, hantverkare och betongspecialister. På ett sätt som är typiskt för mexikansk design är allt handgjort, utan den teknik som används i europeisk betongtillverkning. Förutom att sälja sina egna produkter samarbetar de med populära mexikanska designfirmor som Esrawe och Pirwi. MDC utvecklar egna betongformler för varje produkt.

– Möjligheterna är oändliga med betong. Det har extremt god hållbarhet, och du kan lägga till saker i blandningen beroende på vad du är ute efter. Vi försöker experimentera med olika slags struktur och form, säger Santiago.

– Det här är en ny blandning som vi börjat utveckla som är otroligt robust, säger han och demonstrerar genom att slå med en hammare i en bordsskiva så att det ekar i lokalen.

Betong spelar en särskild roll i den mexikanska arkitekturhistorien. Det var favoritmaterialet hos tongivande arkitekter som Felix Candela, känd för sina byggnader med fantastiska former skapade av lövtunna och extremt hållbara skal av armerad betong under 1950- och 1960-talen när mexikansk modernistisk arkitektur blev världsberömd. Den Pritzker-belönade Luis Barragán, Mexikos mest kända arkitekt och en av huvudfigurerna inom modernismen, använde materialet

i sin lek med ljus och texturer i det rosa häststallet San Cristobal och hans världsarvslistade villa och ateljé Casa Luis Barragán. Allt det där är förstås en inspirationskälla för MDC.

– Vi började studera Felix Candela på arkitektutbildningen, hur han skapade arkitektur med skulptural kvalitet av betong, och hur modernismen verkligen tog materialet till en ny nivå, säger Marcela.

I Mexiko finns det ett uttryck som heter malinchismo, som refererar till mexikaner som ser ned på sitt eget land, sin egen kultur och i stället beundrar amerikaner och européer. Det har också effekter på konsumtionsmönstren, där de som har råd undviker mexikanska produkter. Turister i Mexico City shoppar alltid loss på någon av stadens marknader för hantverk, men landets designfinmakare har länge skytt Mexiko-producerad design. Det skapar en utmaning för lokala designer som Marcela Olmos och Santiago Jimenez Labora.

– Folk har en föreställning om att mexikansk-producerad design är av låg kvalitet, säger Marcela.

– Det tvingar dagens mexikanska designer att satsa extra hårt på kvaliteten för att kunna konkurrera. Men jag tror att det kan betyda mycket att Mexico City är designhuvudstad, och att det kan öka intresset för mexikansk design även här. I väntan på den vändningen fortsätter MDC att kämpa mot design-malinchismen, med sina grå betongspargrisar som vapen. ■

Kontor **Muebles de Concreto – MDC**

Adress **Cerrada Doctor Norma, Colonia Doctores**

Namn **Marcela Olmos Pérez**

och **Santiago Jimenez Labora**

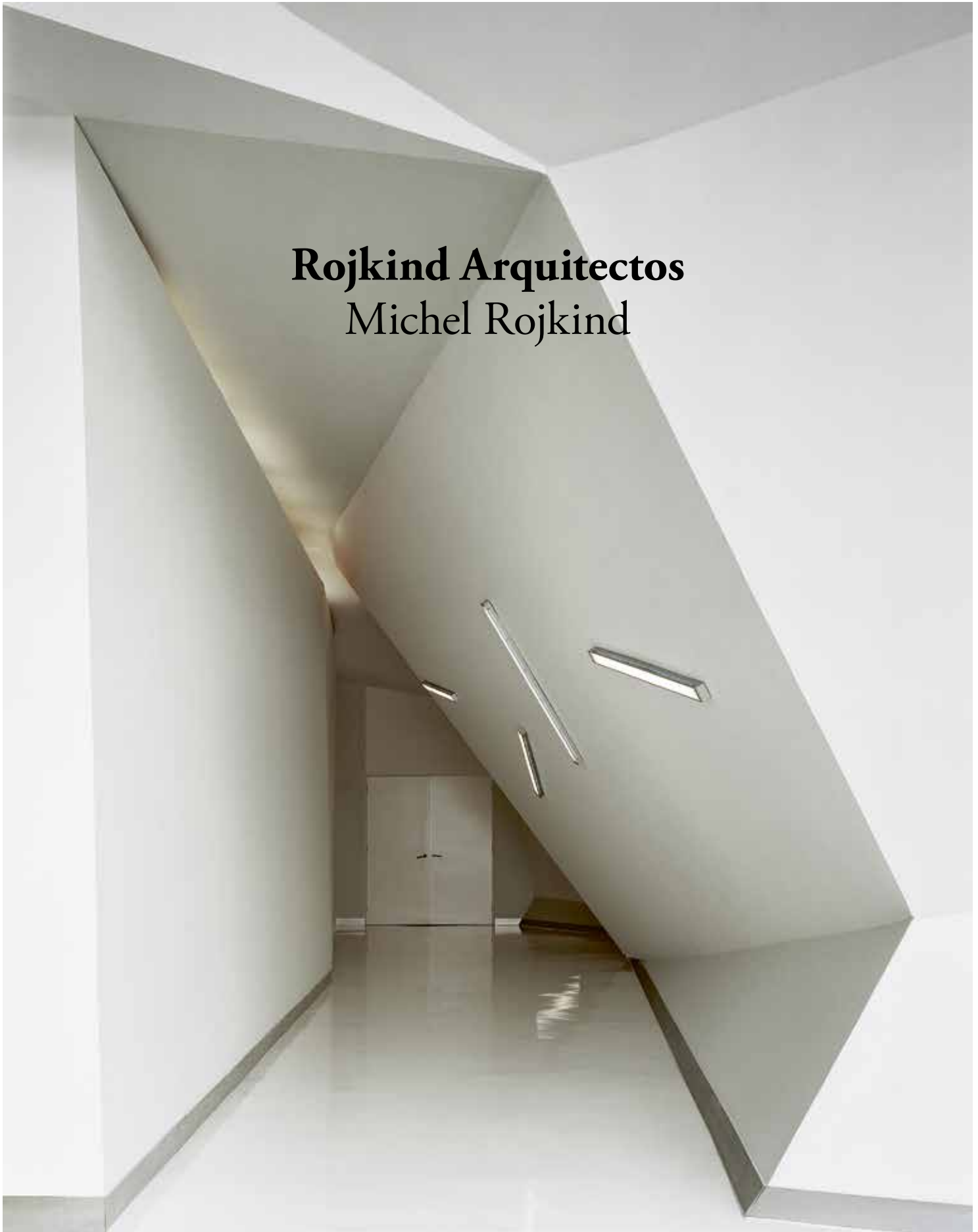
Hemsida **www.m-d-c.mx**

Instagram **[@mueblesdeconcreto](https://www.instagram.com/mueblesdeconcreto)**

Rojkind Arquitectos

Michel Rojkind

High Park i Monterrey i norra Mexiko är designat för att skapa möten mellan de boende, med utsikt mot bergskedjan Sierra Madre. Foto: Paul Rivera

Michel Rojkind är den före detta rockstjärnan som försöker få sina uppdragsgivare att drömma större. Med sin yviga stil och en rad uppmärksammade byggprojekt har han blivit en av de största samtida mexikanska arkitekterna.

Text **Jonas Cullberg**

Cineteca Nacional Siglo XXI, Mexikos nationella filmarkiv och filminstitut, är ett av Rojkinds största projekt. Foto: Paul Rivera

MICHEL ROJKIND, skäggig och klädd i en svart asymmetrisk belgiskdesignad ullkaftan med gummidetaljer på axlarna, ser lite ut som om han skulle kliva upp i dj-båset på en teknoklubb i Berlin. Vi har satt oss vid ett konferensbord i hans kontor högt upp i Condesa, med utsikt över ett grådisigt stadslandskap. Hans sekreterare knackar på i konferensrummet och kommer in med en skål med röda bär uppvärmda till en gröt till den maratonlöpande arkitekten – jag hinner inte fråga vad det är för något men får intryck av att röran hör till hans vardagsvanor. Han tackar vänligt nej, sekreteraren går ut igen med skålen och han fortsätter att entusiastiskt berätta om sina projekt i rasande tempo på engelska med mjuk spansk brytning.

Den 47-årige arkitektens stora genombrott kom för tio år sedan med ett chokladmuseum, i regi av livsmedelsjätten Nestlé i Toluca strax väster om Mexico City; en 300 meter lång knallröd byggnad inspirerad av japansk origami och alebrijes, traditionella mexikanska träsnidade fantasidjur. Uppdraget var betydligt mindre från början, att designa en tunnel längs med insidan av Nestlés chokladfabrik i Toluca, så att besökare skulle kunna titta på chokladtillverkningen.

– Vi ifrågasätter alltid vad uppdragsgivaren säger sig vilja ha. Till Nestlé sa vi att ”vi kan göra vad ni vill, men egentligen skulle vi vilja designa ett chokladmuseum så ni kan både kan marknadsföra er och ge något tillbaka till staden”. Det fanns inget chokladmuseum i Mexiko då, vilket är absurd med tanke på att aztekerna använde kakaobönor som valuta. Vi försöker alltid lägga in sociala aspekter i vår arkitektur. Det behöver inte vara social housing i de fattigaste områdena för att man ska kunna göra det, säger Michel Rojkind.

Museet nominerades som en av 2007 års bästa

byggnader av British Museum Award och belönades med International Architecture Award 2008.

– I stället för att hålla tyst höjde vi rösten och ifrågasatte vad uppdragsgivaren ville ha. Och så har vi fortsatt.

På 1980- och 1990-talen turnerade Michel Rojkind runt som trummis med ett av Mexikos då mest populära rockband Aleks Syntek y la La Gentle Normal, samtidigt som han läste till arkitekt.

– Att jag turnerade runt i så många länder och städer och fick se så många olika typer av infrastruktur, offentliga platser och samhällen gav mig en grundkurs i urbanism. Det tog ett tag innan folk tog mig på allvar som arkitekt i Mexiko. Folk sa ”du är inte arkitekt, du är ju trummis, jag har sett dig på tv”. Men när vi gjorde bra ifrån oss i internationella tävlingar blev vi omfamnade i Mexiko också.

Det mest kända av Michel Rojkinds projekt i Mexico City är Cineteca Nacional Siglo XXI, Mexikos nationella filmarkiv och filminstitut, som blivit ett av stadens största turistmål. Rojkind Arquitectos fick i uppdrag att uppgadera och bygga ut filminstitutet i Xoco i södra delen av staden, en samling klossar i brun betong. Projektet satte i gång under de sista nio månaderna av dåvarande presidenten Felipe Calderóns tid vid makten, och det blev bråttom att bli färdig i tid för att han skulle få äran för projektet. En inte helt ovanlig situation för mexikanska arkitekter. Rojkind Arquitectos valde att flytta ner komplexets parkeringsplats under jord, vilket frigjorde 40 procent av ytan och gjorde om platsen till ett offentligt torg. Dessutom designade Rojkind en retrofuturistisk utomhusbio för sommarkvällarna och ett takvalv av aluminium med triangelformade perforeringar som kapslar in hela projektet.

– Vi behövde få ihop ett projekt på 60 000

kvadratmeter på nio månader, så det var fortfarande inte riktigt färdigt till invigningen. Det är fortfarande inte färdigt. Men trots allt blev det ett superframgångsrikt projekt. Cinemateket har trefaldigat sitt besökarantal och folk använder torget som ett offentligt utrymme, vilket förstås är toppen.

Michel Rojkind använder sig ofta av mexikansk metallhantverkskunnande i sina projekt, bland annat i varuhuset Liverpool Insurgentes med dess hexagonala fönster.

– Det var en kille som skar ut alla dessa 60 stycken tre meter höga hexagoner för hand, utifrån en trämall, berättar han.

– Det finns ett fantastiskt, unikt hantverkskunnande här och om vi skulle göra samma sak i andra länder skulle det bli extremt dyrt.

Den mexikanska identiteten ligger också i en viss inställning till arkitektur, menar han.

– Vi har ett supertrasigt system och det finns en förmåga till improvisation här. Eftersom det alltid är kris och vi är vana vid det blir vår arkitektur en reflektion av det, åtminstone för mig. Den rör sig, är dynamisk, har humor. Om arkitekturen skulle spegla politiken skulle den bli väldigt dyster. Men jag antar att det är min optimism, jag vill visa ett annat Mexiko.

Liksom hans goda vän och generationskollega, den danska stjärnarkitekten Bjarke Ingels, är Michel Rojkind noga med att påpeka att han inte har någon egen definierad stil, utan låter den skifta mellan projekten.

– Jag tror att när du hittar din grej och är helt bekväm med vad du håller på med finns en risk att du inte är tillräckligt engagerad. Jag avskyr bekvämlighetszoner i arbetet, relationer, allting. Om allt är för bekvämt är något fel, säger Michel och skrattar.

– Saker behöver röra på sig och förändras. ■

Michel Rojkind. Foto: Santiago Ruiseñor.

Kontor	Rojkind Arquitectos
Adress	Avenida Tamaulipas, Hipodromo Condesa
Namn	Michel Rojkind
Utmärkelser i urval	WAN Awards för Falcón II Headquarters 2015, A+ Public Choice Award Architizer för Cineteca Nacional 2014, The International Architecture Award för Nestlé Chocolate Museum 2008
Hemsida	www.rojkindarquitectos.com
Instagram	@rojkindarquitectos

